

ПЕРМОЖЕЦЬ Григорій НАЗАРЕНКО

В редакції газети «Молодий комунар» підбили підсумки змагання молодих комбайнерів на жнивях цього року.

Приз обласної молодіжної газети «Кращому молодому женцю Кіровоградщини» завоював комбайнер Григорій Назаренко з колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС Бобринецького району. Він скошив хліба на площі 242 гектари і намолотив 6913 центнерів зерна.

На другому місці — Василь Опощнянський з колгоспу «Прогрес» Новомиргородського району. Його жнивний підсумок — 202 гектари скошеної і 6697 центнерів намолоченої пшениці. Третє місце зайняв Володимир Наумов з колгоспу імені Шевченка Бобринецького району. Земляк цього горічного переможця жнив — він скошив 205 гектарів і намолотив 6325 центнерів зерна.

Рік видання ХІІІ
№ 99 [1579].

ЧЕТВЕР, 17 серпня 1972 р.

Ціна 2 коп.

СКЛИКАННЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

Президія Верховної Ради СРСР постановила скликати четверту сесію Верховної Ради Союзу Радянських Соціалістичних Республік восьмого скликання 19 вересня 1972 року в м. Москві.

Перші у змаганні

ЦК КП України і Рада Міністрів Української РСР розглянули підсумки соціалістичного змагання областей по будівництву на селі і визнали переможцями Київську, Івано-Франківську та Вінницьку області. Їм присуджено перехідні Червоні прапори ЦК КП України і Ради Міністрів УРСР з видачено відповідних грошових премій.

Відзначено, що високі показники у соціалістичному змаганні по будівництву на селі досягли також Волинська, Закарпатська, Запорізька і Кримська області.

Центральний Комітет КП України і Рада Міністрів УРСР закликали партійні, профспілкові і комсомольські організації, будівельників і монтажників, робітників радгоспів, колгоспників, всіх працівників сільського господарства ще ширше розгорнути соціалістичне змагання за дотримування введення в дію виробничих потужностей та культурно-побутових об'єктів на селі, за підвищення якості і здешевлення вартості сільського будівництва, за гідну зустріч 50-річчя утворення Союзу Радянських Соціалістичних Республік.

(ПАТАУ).

ПЕРША КОЛОНКА НОМЕРА

Дев'ятнадцятирічний юнак, який вперше одягнув солдатську шинель, стоїть перед шервингою своїх однокласників, перед командирами, урочисто проголошує слова військової присяги:

— Я, громадянин Союзу Радянських Соціалістичних Республік приймаю присягу і урочисто клянусь...
І далі:

— Я завжди готовий за наказом Радянського Уряду виступити на захист моєї Батьківщини...

Схвально виглошені ці слова сотнями радянських воїнів. І кожен, як і наші батьки, з гордістю дотримує того слова.

Бо гордий з того, що він громадянин країни, в якій «Аде людина, як господар, по своїй Вітчизні дорожить...»

Із особливим чуттям шаста ми уявляємося всім суті радянського буття саме тепер, коли готуємось до знаменного свята — 50-річчя утворення СРСР.

Де б не народилася чи жила наша людина — в Російській Федерації, в Казахстані, на Україні, чи в Білорусі і т.

вона пишається з того, що з законною гордістю може сказати:

«Я — громадянин Радянського Союзу». Саме належність до багатонаціональної сім'ї народів СРСР і народжує в наших людей турботу про її благополуччя і щасливе завтра. Наші батьки захистили радянську землю від фашизму. І в лавах визволителів були разом з ними росіяни і українці, казахи і вірмени... Треба було освоїти цілісні землі Казахстану — туди помчали поїзди з Білорусії і України.

А поїдете сьогодні в Башкирію. І там почуєте слова вдячності О. В. Італаву, який передав свій досвід хліборобам братньої республіки. В нас, на Кіровоградщині, зокрема в колгоспі «Дружба» Новоукраїнського району, завжди пам'ятають про допомогу друзів з Баєгорода, які допомогли в механізації тваринницьких ферм. А тваринникам колгоспу імені Левіва Долінського району допомогли у цій справі інженери з Литовської республіки. За досвідом до мірогородських хліборобів нині їдуть з Вірменії, Грузії, Білорусії. І ми, як рідні брати, відкриваємо всім свої скарби. Бо хочемо, щоб всюди була така багата нива, як в нашому степу. Бо такий закон радянської дійсності. Бо можливість на єдність соціалістичних націй і народностей, інтернаціоналізація всього укладу їх життя становлять головну соціальну сутність нової історичної спільності людей — радянського народу.

Про цю єдність нині ми чуємо на тематичних вечорах дружби, в усних журналах, на заняттях комсомольських лекторіїв. Наприклад, в селі Доброму Вільшанському району завідувач клубом Микола Діцул, секретар комсомольської організації колгоспу імені Димитрова Валентина Заболотна разом з своїми активістами влаштовують вечори, присвячені народам республік Країни Рад. Подібні заходи організовуються на Олександрійському електромеханічному заводі, Знаменському локомотивному депо. А в Грушківській сільській бібліотеці Ульянівського району практикуються голосні читки літератури, читальські конференції, літературні вечори, присвячені ювілею СРСР.

Такі напрямки в своїй діяльності комсомольські активісти мають вибирати всюди. Бо як не дивно, але в деяких комсомольських організаціях (особливо в шкільних) роботу по інтернаціональному вихованню молоді ведуть без знайомства. Інколи школярі асистують з своїми ровесниками, які живуть за кордоном, готують альбому про дадені країни і менше знають про життя молоді з братніх республік. Тож комітети комсомолу слід найшвидше подбати про усунення цих недоліків і всю свою діяльність спрямувати, аспіра за все, на пропаганду марксистсько-ленінської теорії і політики КПРС, програми положень в національному питанні. Меті інтернаціонального і патріотичного виховання повинна бути підпорядкована робота лекторських груп, що створені при комітетах ЛКСМУ.

Благородне чуття радянського патріотизму, турботу про загальне багатство нині ми бачимо там, де йде напружена боротьба за виконання накресленої нової п'ятирічки. Не поодиночі, а цілими колективами заводів, колгоспів, будов Кіровоградці вклинувшись в змагання за Почесний знак ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС. В передніх лавах цього походу разом з старшими своїми товаришами — молоді робітники заводу «Червоної зірки», кіровоградці-агрегатники, шахтарі Олександрії, хлібороби Ульяновки, Новомиргорода. Наше багатство — для себе і для всіх, бо ми громадяни соціалістичної Батьківщини — СРСР, країни, на яку задивляється весь світ.

ПЕРЕЗ кілька тижнів продовлять шкільний дзвоник. За свіжофарбованими партами в світліх просторах класів займуть свої місця тисячі хлопчаків і дівчаток. Крок за кроком поведуть їх вчителі у великий світ знань, терпеливо готуватимуть до свідомого вибору професії, до творчої праці. Перед початком нового навчального року кореспондент ПАТАУ зустрівся з першим заступником міністра освіти УРСР, І. В. Ніколаєнком і попросила його відповісти на кілька запитань.

— Іване Власовичу! Працівники освіти, включившись у соціалістичне змагання на честь 50-річчя утворення Союзу РСР, намітили разом з громадськістю широкий фронт робіт по підготовці до нового навчального року. Як іде спорудження і ремонт шкіл? Чи багато дітей справлять новосілля?

— Будівництво шкіл є предметом постійної турботи партійних і радянських організацій, широкої громадськості. Згідно з народногосподарським планом і соціалістичними зобов'язаннями областей до першого вересня мають гостинно відкрити двері понад 600 нових шкіл. Передбачено добудувати 1750 класних кімнат, дві тисячі навчальних кабінетів, 600 майстерень, 350 спортивних залів, 520 ідалень.

З кожним днем все більше й більше шкіл рапортують про готовність до початку занять. Стають до ладу нові приміщення, закінчується ремонт старих. Дотроково здали в експлуатацію школу будівельники тресту «Київськбуд-1». У перший день навчального року тут сидять за партами понад 1300 дітей трудівників Подільського району Києва. Успішно ведеться будівництво в Дніпропетровській області. На новому житловому масиві в обласному центрі трест «Дніпрожитлобуд» зводять десятирічку на 1320 місць.

Але на деяких об'єктах картина

інша. У Кіровоградській області, наприклад, збірничний план будівництва шкіл виконано лише на 49 процентів. Незадовільно поставлено справу в Івано-Франківській, Львівській і Волинській областях. Під загрозою своєчасного введення в дію 12 шкіл, зокрема в Миколаєві, містах Помічна і Новоукраїнка Кіровоградської області, селах Нобель і Городище на Ровенщині і ряді інших.

До нового навчального року має

ПЕРЕД ШКІЛЬНИМ ДЗВОНИ КОМ

бути капітально відремонтовано понад 2 тисячі шкільних приміщень, а в ремонті проведено поточний ремонт. Знаменню, що в багатьох областях велику допомогу будівельникам подають батьки, громадськість, старшокласники.

— Яку допомогу школам подають промислові підприємства, колгоспи й радгоспи?

— Традиційною стала у нас допомога шефів. Дніпропетровський завод імені Петровського проводить велику роботу по обладнанню учбових кабінетів і ремонту трьох міських шкіл. Щороку допомагає школам колектив Дніпропетровського шинного заводу. В місті Спільному Донецької області промислові підприємства обладнують три навчально-виробничі цехи для старшокласників, у'ять лабораторії для політехнічних практикумів і для класів авто- та будівельної справи. Ве-

ликі кошти на обладнання шкільних кабінетів виділили промислові підприємства Харкова, колгоспи й радгоспи Миколаївської, Чернігівської і Полтавської областей.

З допомогою шефів розв'язуються й інші питання. В цьому році до сільських шкіл підвозитимуть маршрутними автобусами і відомчим транспортом близько 500 тисяч учнів.

— Іване Власовичу, розкажіть, будь ласка, про шкільні базари.

— Перед новим навчальним роком у республіці, як завжди, проходить традиційні шкільні базари. Вони користуються великою популярністю у населення. Їх охоче відвідують і батьки, і діти. Тут також є новини.

Так, порівняно з минулими роками, зокрема на селі поліпшено торгівлю одягом, дитячим взуттям, шкільно-письмовими приладами. Повсюдно оновився асортимент шкільних товарів, підвищилась їх якість. Однак у деяких районах Харківської та Миколаївської областей бракує портфелів, альбомів для малювання, акварельних фарб, кольорових олівців, креслярських дошок, потних зошитів, готовальень, логарифмічних лінійок. Багато мати більше дитячого верхнього одягу і спортивних костюмів, а також шкільної форми великих розмірів. Це тим більш необхідно тому, що в загальноосвітніх школах Донецької, Дніпропетровської, Київської, Львівської областей, а також у Києві і Севастополі запроваджується нова форма для хлопчиків.

— Яка робота проводиться по завершенню переходу до загальної середньої освіти молоді?

— Для успішного виконання головного завдання, поставленого ХХІІІ з'їздом КПРС — завершення переходу до загальної середньої освіти — потрібна кропітка цілеспрямована діяльність усіх педагогічних колективів: шкіл, працівників органів народної освіти, (Замінено на 4-й стор.).

ОСТАННІЙ БРУДЕР

НА СВІТАНКУ, коли на обрії ледь-ледь встигне проквітнути перший сонячний промінь, вона спішно прямує знайомими вулицями радгоспу «Сагайдак». Її волосся двома золотавими крилами вибізається з-під хустки, і тоді округле обличчя дівчини набірає того пустотливого вигляду, що притаманний сімнадцятирічним юнкам.

Оля Гуріна звично відчиняє двері прохідної птахофабрики і відразу охоплює очима свій

брудер. Он він, великий, видовжений з ажурною металевою загородкою, в якій вирує жовтобіле озерце. Та коли вона починає до нього наближатись, «озерце» оживає і зустрічає її писком, схлопує легенькими хвилями пухнастих качиних крилець.

В брудері 15 тисяч пернатих малюків. Ні, вони вже майже «дорослі», адже перевели їх

у відгодівельний брудер. Це — останній...

...Шлях члена бюро обкому комсомолу Олі Гуріної до радгоспської птахофабрики схожий з перекидним містком, який перевів вчорашню десятикласницю через вируючу річку забланих професій лікаря, інженера до звичайної рядової пташниці. А втім, вона зовсім не шкодує, що обрала саме цей шлях.

Оля швидко завізує рукава халата, прямує до кормушок (до речі, корм треба трохи підмочувати, тоді його качата краще їстимуть).

— Вуль-вуль-вуль! — вигукує вона.

— Пить-пить, пить, — відзивається багатотисячна армія чалапкуватих малюків.

— Ах ви ж, мої маленькі!

— Так-так-так-так, — відповідають ті, поспішаючи до вузьеньких металевих ринвочок...

Будень почався. Молода пташниця заходжується господарювати. Треба змінити підстилку, вчасно натрусити свіжої соломи або тирси. Почистити автопоїлки. Качата дуже прискіпливі. І коли в брудері буде брудно, то вони влаштовують справжній страйк. Щоправда, в Олі до подібних інцидентів справа не доходила.

Краща пташниця, вона досягла вже значних успіхів у своїй, на перший погляд, нехитрій професії. Так, середньодобовий приріст при нормі 30 грам у каченят, що вона доглядає — 35—40 грамів.

Коли я запитав, в чому ж секрет її успіху, вона спершу зніялася, а потім сказала:

— Треба любити качат.

— А в чому проявляється ця любов?

— Я думаю в тому, що їм потрібно догоджати в усьому.

В цьому році Оля вступила до Олександрійського сільськогосподарського технікуму на зоотехнічне відділення. Майбутній заочник поки що важкувато готується до вступних екзаменів і щодня спішить на роботу. Але завтрашній студентці-пташниці буде ще важче. Хочеться широкі, від душі побажати їй щасливого екзамнування і подальшого, справжнього успіху в роботі...

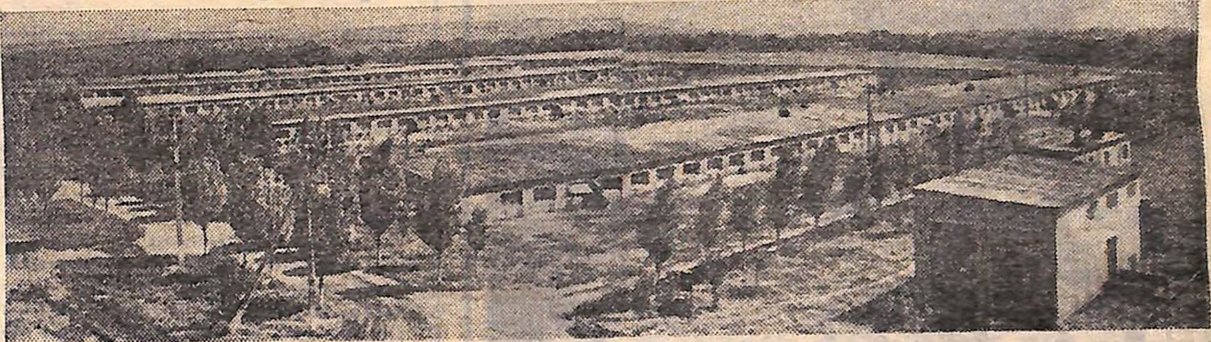
...Уже прямуючи широкою вулицею радгоспу, я ненароком зупинився біля контори управління. На мене з Дошки пошани глянули спокійні і такі знайомі очі русої дівчини. Це була Оля Гуріна...

В. ВАСИЛЕНКО.

На фото: краща пташниця радгоспу «Сагайдак» Оля Гуріна, внизу — птахоферма радгоспу «Сагайдак».

Фото В. Ковпака.

Устинівський район.

КОШТИ— НА ПАМ'ЯТНИК ГЕРОЯМ

Минулої суботи в нашому районі пройшов комсомольсько-молодіжний суботник по заготівлі кормів для громадського тваринництва.

Напередодні комітети комсомолу провели збори, на яких визначили конкретний обсяг робіт, випустили спеціальний номер «Комсомольського прожектора».

4736 юнаків і дівчат району стали того дня до роботи.

75 комсомольців райцентру працювали в колгоспах «Правда», «Дружба» та імені Котовського на збиранні овочів. Найкраще потрудилися працівники редакції і

друкарні, райоб'єднання «Сільгосптехніка», машино-лінійної станції, райспоживспілки.

Організовано пройшов суботник в колгоспі «Україна» (секретар комсомольської організації Михайло Сенчук), де заготовляли корми 50 юнаків і дівчат. В цей день вони записали на свій рахунок 116 карбованців.

45 комсомольців колгоспу «Дружба» (секретар комсомольської організації Віктор Сербій) заробили на суботнику 77 карбованців. А комсомольці колгоспу імені Пархоменка (секретар комсомольської організації Галина Караванська) 48 карбованців.

Одержані на суботнику кошти будуть перераховані для будівництва пам'ятника комсомольцям-героям Кіровоградщини.

Р. ГОРЛЕНКО,
секретар Добровеличківського райкому ЛКСМУ.

ЗБОРИ ВЧЕНИХ

15 серпня в Києві відбулися загальні збори вчених Південного відділення Всесоюзної Академії сільськогосподарських наук імені В. І. Леніна за участю директорів науково-дослідних інститутів і дослідних станцій та їх заступників по науковій роботі, ректорів і проректорів сільськогосподарських вузів, провідних вчених республіки.

На зборах обрано президію Південного відділення ВАСГНІЛ у складі 17 чоловік. Головою президії обрано члена-кореспондента ВАСГНІЛ М. В. Кузьменка, заступниками голови — членів-кореспондентів ВАСГНІЛ Г. О. Богданова, І. І. Лукінова, М. Ф. Лупашку, Л. Г. Гром-Мізіничевського.

Присутні заслухали і обговорили доповідь міністра сільського господарства УРСР П. Л. Погребняка про стан і заходи по дальшому розвитку сільськогосподарської науки в Українській РСР.

У роботі зборів взяли участь перший віце-президент ВАСГНІЛ академік Д. Д. Брєжнев, завідувач сільськогосподарським відділом ЦК КП України В. І. Федан, завідувач сектором сільськогосподарського відділу ЦК КПРС Ю. В. Селіх, міністри УРСР Т. Т. Попельонкін, І. П. Стафійчук, М. М. Михайлов.

(РАТАН).

НОВИЙ РЕПЕРТУАР— ДО ЮВІЛЕЮ

Найвищу оцінку на заключному конкурсному художньої самодіяльності в Голованівську одержав Володимир Козак.

Працює Володимир водієм багатотонного КраЗу в селі Побузькому, постійно виконує свої виробничі завдання. А увечері приходить до клубу.

Володимир майстерно виконує українські народні пісні, пісні українських та російських композиторів. Зараз він готує новий репертуар до ювілею утворення СРСР. Це будуть пісні братніх радянських народів.

Г. КОРОТКИХ.

с.м. Побужжя.

Я НЕ збирався писати до газети та, прочитавши в «Правді» передову «Цінуй хвилину п'ятиріччя» все ж наважився. Адже і на нашому заводі, як на підприємстві Новосибірська, про що йшлося в тій статті, робітникам через незначні «дрібниці» теж доводиться втрачати дорогі хвилини. У підсумку втрачений час витрачається сотнями годин. Про це не раз говорили, а дійових заходів так і не вжито. Вдовж двох років, протягом яких я працюю в цеху, становище не змінилося.

По професії я — слюсар, працюю в мотороремонтному цеху № 3. Тож і буду говорити лише про те, що добре знаю — про втрати часу на нашій дільниці.

Мої товариші ремонтують головку блока циліндрів тракторних двигунів. Бага цієї деталі — понад 40 кілограмів. Під час роботи слюсареві доводиться сім разів переносити її з одного місця на інше. Робота ця важка і вимагає багато часу, а можна було б — за допомогою механізмів. Вивільнився б значний час на виконання інших операцій.

Подібні втрати, так би мовити, «заплановані», аж поки операцію подачі головки блока циліндрів не буде механізовано. А скільки часу втрачається через простій, до речі, більшість з яких лишаються незавершеними.

Причини — різні. Інколи прийдеш на робоче місце, а роботи нічого: немає головок блоків циліндрів, окремих деталей, без яких ремонт неможливий. Не те, що цих деталей, чи блоків немає, їх просто вчасно не доставили на робоче місце. Доводиться простоювати, або ж самому починати «пошуки». Йдеш тоді до комори, виконуєш роботу за комірника та вантажника. Або, що ще гірше, беремо деталі на розбірний дільниці, що категорично забороняється. Але брати доводиться.

«Ходіння» забирає багато часу. То ж і встановилася традиція, що у наряді слюсара є запис: «Підносна деталей — одна година». Чи ж вигідно, що кваліфікований слюсар працював, як вантажник? Звичайно, ні.

— Сьогодні ти маєш скласти

Тож, одна з головних причин марних втрат часу — неритмічне завантаження слюсарів роботою. Якщо ж добитися ритмічності, простоїв не буде. Цьому, на мою думку, могло сприяти зменшення плінності кадрів. Дуже вже часто в цеху міняються майстри дільниць,

ХТО ГУБИТЬ КОШТИ

чотири головки, — дав днями завдання моему товаришеві Василеві Андрійченку майстер дільниці О. Матвеев.

— Три зберу. Для четвертої не вистачає клапанів.

— Доведеться вибирати із старих.

Василь виконав завдання. Для цього йому довелося вантажити і везти головку блока для додаткового обробітку на фрезерувальну дільницю. Як вантажник, він використовував свій робочий час без потрібного ефекту. А за зміну міг би відремонтувати не три, а чотири, а п'ять-сім деталей.

начальники. Навіть інколи не встигаєш запам'ятати їхні імена, прізвища. Велика плінність і серед робітників.

З приводу неритмічного завантаження та втрат виробничих хвилин хотілося б сказати кілька слів про роботу нашої комсомольської цехової організації. Вона — не на висоті. Не відчувається вогника у діяльності прожектористів. На збори комсомольці збираються не дуже часто і не дуже дружно. Питання, які піднімаємо на зборах, часто лишаються невирішеними. Поговоримо, прий-

memo рішення і не виконуємо його. Пам'ятаю, підтримали комсомольці почин: зробити за два роки цех зеленим. З'явилися тоді між верстатами вазони з квітами. А як скінчилася «кампанія», місяців через чотири, де зникли і квіти і вазони. Колись на комсомольських зборах ми вели розмову про втрати виробничих хвилин. Та конкретних заходів не вжито і нині. Можливо, тому така невправа в свої сили.

А я розумію так: про марні втрати часу треба говорити. Треба добитися, щоб кожен слюсар, прийшовши на робоче місце, відпрацював з повною віддачею. Тоді працюється легше, піднімається настрій.

Звичайно, про зменшення втрат виробничих хвилин можна говорити з різних точок зору. Тут — і про використання нових машин та пристроїв, механізацію деяких процесів, більш ефективну та раціональну організацію праці. Та щонайперше, у нашому цеху потрібно ліквідувати неритмічність завантаженості роботою. Про все це думаю, що буде принципова і важлива розмова.

П. ЧОВПАН,
слюсар ремонтного заводу «Укрсільгосптехніка».

В ПОШУКАХ ДОЛІ

Брудний і сірий вокзал. Похилого віку паровоз натружено сопити, час від часу несамовито випльовуючи з труби клуби пари. Якійсь хлопчина штовхає перед собою візок. «Панове, — пропонує він, — купіть лимонад, конфетти, шоколад». Він напилу пробірається крізь людський натовп. Навколо нескінченні черги. Люди стоять, сидять, лежать. Їх дуже багато. Доки митинки ретельно перевіряють все, що є в чомоданах від'їжджачих, пасажирів прощаються зі своїми друзями, дітьми, чоловіками. Куди вони їдуть? — На чужину.

Що змушує десятки тисяч іспанських трудящих залишати сім'ю, батьківщину, рідну домівку? Відповідь на це питання дає один з них — Хуан Гутеррес. На запитання кореспондента газети «Лібертад пара Еспанія», який провадив опитування серед від'їжджачих, Хуан відповів: «Чому я емігрую? Мені набридло щодня лягати спати в пустий шлюнок.

— Який ваш місячний заріток?

— 1900 песет. У мене сім'я складається з семи чоловік, а зароблених мною грошей ледве-ледве вистачає на мізерне прохарчування...

Більш повну відповідь нещодавно дала газета «Лібер Бельжик». «Причиною еміграції, — відзначала газета, — є перш за все низький рівень життя іспанських трудящих, а також безробіття, яке в сільських районах досягає 40 процентів».

Масове безробіття стало справжньою трагедією для робітників і селян за Піренейми. Якщо в вересні 1970 року не мало постійної роботи 153389 іспанців, то в 1971 році їх вже стало понад 211300 чоловік.

Однак було б несправедливо вважати, що становище робітників набагато краще стало вище тих, хто знаходиться без роботи. Мільйони іспанців, простоявши біля верстата по 12 і більше годин на добу, ледве зводять кінець з кінцями.

Особливо важко живеться іспанським селянам. Мало хто з сільськогосподарських робітників одержує платню протягом 4—5 місяців. До того ж лихо іспанського наймита — безробіття. В провінціях Гранада, Бадахос, Хасен і Кордова переважна більшість людей живуть милостинєю. Жебрацтво в цих районах було небагачем досі в історії іспанії розмірів. «Жебраки, — змушена була зізнатися газета «Арріба», — стукують у всі двері, просять харчування, розташовуються біля воріт фабрик, церков, біля входу в метро... Це стало справжнім жахом», — робить висновок газета.

Непосильні податки, надзвичайно низькі закупочні ціни на сільськогосподарські продукти і висока вартість промислових виробів, необхідних селу, змушують тисячі іспанських селян залишати землю і шукати заріток у місті або на чужині.

Надзвичайно гостра в країні і проблема житла. В Мад-

рид, буквально в двох кроках від серця столиці, люди живуть в печерах. В цих маленьких скелястих норах, які ретельно приховуються від іноземних туристів, в найближчі холоди і в літню спеку, без води, опалення, електроенергії люди живуть роками. За визнанням мадридської газети «Інформасіонес», «в одній лише Севільї 17 тисяч чоловік туляться в тимчасових, на швидкоруч зліплених халупах, 5500 сімей живуть в напівзруйнованих будинках і близько 9 тисяч сімей знаходяться в жахливих антисанітарних умовах».

...Митний огляд закінчено. Пасажирі зайняли свої місця. До відходу поїзда залишається кілька нестерпних лудних хвилин. Та ось накінець чути свисток чергового по станції. Паровоз, відкашлявшись, рушає. Сотні насторожених очей ніби перше в житті уважно відслідковують в рідні альпесьні нові сади і шойно зорані поля. Важко в них на душі. Проте вони від'їжджають. Від'їжджають на пошуки кращої долі.

Луїз СЕРРАНО.

ІЗРАЇЛЬ:

18-літні не хочуть бути вбивцями. ПІВДЕННИЙ В'ЄТНАМ:

Карні злочинці — остання опору Тхіеу.

ІСПАНІЯ:

Чому іспанці змушені їхати на чужину.

ПІВДЕННО-СХІДНА АЗІЯ:

Екоцид в Індокитаї

РЕЙНДЖЕРИ — МАРОДЕРИ

Сайгонський «президент» Тхіеу для підняття духу маріонеткових військ на північний фронт перекидає все нові й нові загони рейнджерів. З їх прибуттям, як повідомляють інформаційні агентства, на дорогах, що ведуть до південно-в'єтнамських міст Хюе і Куангчі посилюється мародерство. Рейнджери Тхіеу грабують біженців, які рятуються від американських бомбардувань, і жителів так званих «втрачених поселень». Відбирається буквально все — мізерні заощадження, продукти, одяг. Награбоване майже тут же продається за піастри і долари оптовим торговцям.

Особливим попитом у мародерів-рейнджерів та їх командирів користуються мотоцикли «Хонда», велосипеди, транзистори. І недаром, вартість «Хонди», наприклад, на чорному ринку складає приблизно платню солдата сайгонської армії за п'ять з половиною років!

До речі, така низька платня, яку Тхіеу та його заокеанські покровителі платять сайгонським воїнам є чи не офіційним виправданням мародерства. Що, мовляв, зробіш, заявляють сайгонські генерали, коли їм нізашо жити, вони мимоволі змушені добувати додаткові засоби на існування. «Ря-

тінники нації» говорять це відкрито, їх не бентежить, що жертвами солдатів-грабіжників є беззбройні сільськогосподарські люди, яких вони ніби то покликані рятувати від преславної «загрози комунізму».

Однак, виправдовуючи своїх підлеглих, генерали Тхіеу оправдовують перш за все самих себе. Адже їх сайгонська держава скарбниці не скривдить. І справа не лише у величезних окладах, що регулярно виплачуються генералам. Відомо, що командири всіх військових частин сайгонської армії на свій розсуд встановлюють розміри платні для солдатів.

Але кінець кінцем справа навіть не в тому, скільки і як платять сайгонській армії Тхіеу та його американські господарі. Цілком очевидно, що акти мародерства серед маріонеткового війська — логічний наслідок багаторічної окупації Південного В'єтнаму США.

Армію безсловесних робітників Пентагон намагається створити з перших днів американського втручання в справу В'єтнаму. Професійні вбивці в мундирі армії США на правах так званих інструкторів створювали собі подібних з солдатів сайгонської армії. В казармах насаджувались американські порядки і права, заспо-

вані на моралі — «гроші не пахнуть», «сильний завжди правий».

Особливу увагу Пентагон приділяв офіцерському корпусу сайгонської маріонеткової армії. Щорічно тисячі в'єтнамських офіцерів направлялись на стажування у військові табори та установи США. Там їх ґрунтовно напихали теоріями про якусь «особливу» роль армії в житті азійських країн. Їх навчали, що лише армія озброєна американською технікою, здатна, мовляв, врятувати В'єтнам та інші індокитайські держави від «безпорядків».

Так Сполучені Штати протягом багатьох років створювали у Південному В'єтнамі сліпу й слухняну зброю, направлену проти в'єтнамського народу.

В боях під Куангчі та Хюе сотні прозорлих солдатів сайгонської армії перейшли на бік патріотів, які борються проти американської окупації Південного В'єтнаму, за ліквідацію гнілого режиму Тхіеу. Не випадково верхівка сайгонських генералів послала наводити порядок у військах північних провінцій частини рейнджерів. Ці частини, які складаються в основному з колишніх карних злочинців, напевно, останньою опорою Тхіеу та його заокеанських хазяїв.

А. СЕРГЕЄВ.

«...Я НЕ БУДУ СОЛДАТОМ»

«Я ніколи не скаржилася на свого сина, він завжди був слухняним і стараним. Але вже ось більше півроку ми бачимо його лише під час побачень у в'язниці. Торік він закінчив школу і разом з іншими випускниками написав міністру оборони Ізраїлю листа, в якому заявив про своє небажання служити в окупаційній Ізраїльській армії», — розповідає мати Гюрі Ноймана, 18-річного Ізраїльського юнака, якого кинули у в'язницю за відмову бути співучасником злочинів воєнних Ізраїлю.

Про долю Ноймана нещодавно написано в пресі цієї країни. Кореспондент газети «Аль-Іттіхад» нещодавно побував у сім'ї Нойманів, бесідував з батьками Гюрі, маючи намір висвітлити мотиви його вчинку.

Батьки Гюрі Ноймана перенесли всі страхоти нацистської окупації у Польщі в період другої світової війни. Його батько — Едвард втратив всіх рідних і близьких, мати — Софія була свідком масових розстрілів у Варшавському гетто.

«Тому з раннього дитинства, — говорить Едвард, — ми робили все, щоб виховати сина в дусі непримиренності до агресії і війни, поваги до інших народів. Ми намагались виховати у нього почуття поваги до людей не залежно від їх національної і расової приналежності, розповідали йому про те, як поляки і євреї спільно брали участь у підпільному Опорі під час останньої війни. Все це відіграло свою роль у формуванні світогляду і переконань нашого сина. Син підріс. Він порівнював страждання євреїв під час останньої війни з становищем палестинського населення. На його думку, Ізраїль нічого не робив для досягнення миру з сусідами. Юнак не вірив офіційним доводам про нібито оборонний характер агресії 1956—1967 років.

Глибоко обурювало сина відношення до арабів і зокрема до арабського населення Ізраїлю, як до людей другого сорту. Всі ці роздуми і погляди привели його до рішення — відмовитися служити в рядах окупаційної армії. За це власті в листопаді минулого року кинули Гюрі у в'язницю».

«Після вироку, — говорить мати Ноймана, — нам не дозволяли протягом трьох тижнів побачень з сином. Офіцер в'язниці, в якій перебував Гюрі, зустрів його такими словами: «Будеш у мене, як шовковий, мов дресирований не забудеш до кінця життя».

Але погрози й знущання не похитнули нашого сина, твердості його переконань».

Газета «Аль-Іттіхад» наводить один з останніх листів Гюрі Ноймана із тюрми своїм батькам: «Можливо мені доведеться тут відсидіти ще не один рік, але мене це не турбує. Я не хочу бути солдатом Ізраїльської армії і не стану ним. Ніщо не змінить моє переконання».

В обстановці воєнного психозу, атмосфері, пропитій дурманомшовізму і націоналізму, все виразніше чути голоси чесних людей Ізраїлю, таких, як Гюрі Нойман із Тель-Авіва, які заявляють про свою рішучу відмову служити в окупаційній Ізраїльській армії.

Ю. ЗІНІН.

У 1961 році перший в світі космонавт Юрій Гагарін подарував Цейлон. По традиції, що утвердилася на острові ще в кінці минулого століття, він, як почесний гість країни, посадив дерево в Ботанічному саду, розташованому біля міста Канди. Студенти Кандійського університету бережно доглядають «дерево Гагарина».

Фото В. РОГОВА.

що вибухають на поверхні землі.

Четвертий захід — продовження масованих бомбардувань й обстрілу. Більша частина Індокитаю стала тепер відкритою зоною для бомбардувань і обстрілу американськими ВПС. Згідно твердження Уестінга, Пентагон відносить 92 проценти всіх цілей в період з 1965 по 1971 рр. до стратегічних, а не тактичних. Іншими словами, метою було

ХІРОСІМА... ЧЕРЕЗ КОЖНІ ШІСТЬ ДНІВ

[Стаття з англійського журналу «Нью сайєнтист» про наслідки агресивної війни США в Індокитаї для оточуючого середовища. Друкується з скороченнями].

Збройні сили Сполучених Штатів в Індокитаї ведуть війну, застосовуючи тактику «випаленої землі» в районі, по площі рівній всій Скандинавії. Тут більше навмисної шкоди оточуючому середовищу, ніж від будь-якого іншого акту за всю історію людства.

Прем'єр-міністр Швеції Улоф Пальме з усією ясністю поставив це питання в своєму основному виступі на конференції ООН з проблем оточуючого середовища, яка нещодавно закінчилася в Стокгольмі. «Величезні руйнування від бомбардувань, від широкого використання бульдозерів і гербіцидів являють собою злочин, який часто називають екоцидом», — заявив він.

З 1966 по 1971 рік здійснювалась програма використання гербіцидів на площі, різній території Швейцарії. Спеціальні хімічні речовини були застосовані головним чином проти гірських лісів. Ці речовини можуть перетворити різноманітну флору з більш ніж тисяча порід дерев в пустинню, де може рости лише гігантська трава «імператор», або зовсім непотрібні зарослі шестифутового бамбука.

В обпиленіх районах, окрім ерозії, втрата поживних мінеральних речовин і зниження біологічної продуктивності, річки заражені сильно діючими речовинами, що викликають появу на світ потомства людини і тварин з уродженними каліцтвами. Після обпилення, крім природного середовища, почали гинути посіви рису та інших продовольчих культур, каучукові плантації та домашня худоба.

Хоча використання гербіцидів припинилось з травня 1971 року, навісним залишились і після пішло ще швидше в результаті здійснення програми «римського плуга». Тут суть в тому, що рослини не знищуються з допомогою істотного трактора, оснащеного 2-тонним плугом. Такі плуги робляться в місті Рімлі в американському штаті Джорджія, звідси і назва програми. За словами доктора Артура Уестінга, ботаніка з коледжу в Уіндемі, в Індокитаї діють п'ять рот, кожна з яких оснащена 30 такими тракторами. Формуються ще дві роти. За один день з допомогою «римських плугів» знищується 400 гектарів лісів.

Третій захід з серйозними екологічними наслідками — це бомби з зарядом 6800 кілограмів,

винищення флори і фауни, а не винищення військ. Грунт вивержений і воронка може закам'яніти навіки. Воронки, що наповнилися водою, стають розсадниками комах-паразитів. Звідси — епідемії малярії, пропасниці, денге та інших видів пропасниці. Що стосується посівів, то зруйнована система поливання, а селяни бояться повертатися для її налагодження, оскільки 1—2 проценти бомб і снарядів не вибухнули при падінні.

За даними Уестінга, який протягом останніх років побував у В'єтнамі кілька разів, середня воронка має периметр 9 метрів і глибину 4,5 метра. Кількість вибухівки, скинутої на В'єтнам за 7 років з 1965 по 1971 рік еквівалентна 450 хіросіма через кожні 6 днів.

Загальний ефект від гербіцидів, «римських плугів», крупнокаліберних бомб «Командо воулт» і руйнування землі воронками цілком можна назвати екоцидом.

Новим тривожним актом в Індокитаї стали бомбардування американськими дамба на Красній річці.

Згідно даних, одержаних «Нью сайєнтист» з надійних французьких джерел, у квітні, травні і на початку червня американська авіація скинула майже 600 бомб на систему дамб на Красній річці чи поблизу від неї. Рівень води порушився, хоча й не видно руйнувань, які можна було б з усією певністю віднести на рахунок бомбардувань. Якщо північно-в'єтнамська рівнина буде затоплена в цей сезон дощів, американці, безумовно, зможуть пояснити як природне лихо те, що скоріше є частиною широкої і тривалої програми дій по принципу «випаленої землі» проти всього оточуючого середовища в Індокитаї.

(ТАРС).

(Закінчення).

Рад депутатів трудящих, підприємств, установ, профспілок, комсомолу. Цілі працівники освіти нашої республіки з великим піднесенням працюють над виконанням недавно прийнятої постанови партії і уряду про школу, в якій накреслено конкретні шляхи здійснення середньої освіти, дальшого розвитку школи, вдосконалення навчання та виховання підрастаючого покоління.

Основною формою одержання юнаками й дівчатами загальної середньої освіти була і залишається десятирічка. Тепер приділя-

ПЕРЕД ШКІЛЬНИМ ДЗВОНКОМ

ється багато уваги набору учнів до дев'ятих класів. Добре поставлено цю роботу в Київській, Миколаївській, Сумській, Полтавській, Дніпропетровській, Запорізькій областях.

Одним з шляхів здійснення загальної середньої освіти є залучення молоді до навчання без відриву від виробництва. Лише до вечірніх шкіл у цьому навчальному році має бути зараховано понад 800 тисяч чоловік. Тисячі юнаків і дівчат почнуть навчання в заочних школах. Немає допомогу в розв'язанні цього питання можуть подати прохання підприємства, колгоспи. Наприклад, на Сумському заводі імені М. В. Фрунзе, «Запоріжсталі», київському «Точелектроприладі» та інших старанно планують підвищення не тільки спеціального, але й загальноосвітнього рівня юнаків і дівчат. Важливою ланкою завершення переходу до загальної середньої освіти молоді стають і середні професійно-технічні училища. Їх випускники разом з свідоцтвом про фак одержують і атестат про середню освіту.

— Постановою уряду, як відомо, передбачено вже в цій п'ятирічці забезпечити впорядкованими квартирами всіх учителів сільської місцевості. Що робиться в цьому напрямі?

— У загальноосвітніх школах республіки працює нині близько 500 тисяч учителів, майже половина з них — в сільській місцевості. Комуністична партія і Радянська держава високо цінують їх благородну працю. Ще одним свідченням цього є підвищення з 1 вересня заробітної плати вчителям і вихователям.

Місцеві Ради депутатів трудящих, колгоспи й радгоспи повинні більше уваги приділяти створенню педагогам належних житлово-побутових умов. У Хмельницькому районі Хмельницької області місцевий колгосп збудував і передав учителям Пироговської середньої школи 22 сучасні квартири. В Шепетівському районі цієї ж області за рахунок колгоспних коштів та інших джерел фінансування споруджується 18 будинків для наставників молоді. Завдяки піклуванню про поліпшення житлово-побутових умов учителів Хмельницької області різко знизилась за останні два роки плінність кадрів.

Ми певні, що повний навчальний рік — рік 50-річчя утворення СРСР — школи республіки зустрінуть у всеозброєнні: до його підготовки були залучені не тільки працівники освіти, але й вірні друзі школи — активісти підприємств, колгоспів, радгоспів, батьки, комсомол.

(РАТАУ).

СПОРТ СПОРТ СПОРТ СПОРТ

ВІПУСКНИЦЯ КІРОВОГРАДСЬКОЇ СШ №4 ВАЛЕНТИНА ЧОРНА — ОДНА З ПРОВІДНИХ ФЕХТВАЛЬНИЦЬ МІСТА. НА ПЕРШОСТІ РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ РАДИ ДЕТ «СПАРТАК» ВОНА БУЛА ТРЕТЬОЮ ПРИЗЕРКОЮ.

Фото Н. ЗУБЧЕНКО.

Піонерський табір «Дружба» розташований в мальовничому куточку над Інгулом. Весело і цікаво відпочивають тут кіровоградські школярі. Окрім походів, занять в гуртках художньої самодіяльності, тематичних вечорів, літературних диспутів запрограмовано і спортивні змагання. А ще передбачено перевірку готовності дітей за вимогами нового комплексу ГПО. Цим і поцікавився я, завітавши сюди. Начальник табору Надія Григорівна Мадзарі спокійно розповідала:

— Більшість школярів успішно

ЗАБУТА ЛІНІЯ

складають нормативи за першим ступенем «Сміливі і шпритні».

Показує протоколи, коментує їх. І мене одразу здивувало, що лінійки складали нормативи лише з двох видів — плавання і бігу на 30—60 метрів. Нагадує Ніні Григорівні про сирини, підтягування на перекладині, кидання тенісного м'яча, вправи з ланцюгом. Потім кажу про це і анкетую фізичної підготовки Галини Мадзарі.

— Не знаю. Вказівки не було. Та й в нас в таборі перекладини немає, не говорячи вже про гімнастичний майданчик та інші дрібниці — рулетки, секундоміри.

Надія Григорівна хвилюється: — Чого ж ви мовчали? У нас вже гроші є — треба купити що необхідно.

Домовляються одразу — придбати потрібно інвентар. Але ж це слід було зробити, коли створю-

валася спеціальна комісія до прийому норм і вимог ГПО, яку очолює сама Ніна Григорівна. Та виходить, що авторитетна комісія вбачала свої обов'язки лише в тому, щоб переконатись у правильності оцінки школярів за виконання вправи. А як виявилось, не йшлося тут, перш за все, про пропаганду норм і вимог комплексу. Це ж було б значимим поштовхом до того, що діти уже наперед могли себе підготувати до подальших випробувань, адже основну програму вони мають засвоїти в школі. Хотілося б, щоб хлопчики і дівчатка в таборі почули лекції, бесіди про розв'язок фізичної культури в нашій країні, розповіді про кращих спортсменів. Доцільно було б провести заняття з особистості та громадської гігієни, цивільної оборони, познайомити дітей з переліком прикладних спеціальностей, які передбачає програма комплексу. Бо пройде час, і піонери вже будуть складати норми другого ступеня — «Спортивна зміна», потім — третього — «Сила й мужність».

Не можна сказати про те, що діти в таборі були сповні зайняті корисними справами. Бо в той день, коли я побував тут, бачив, що вони не можуть знайти собі хорошого заняття. Правда, в таборі я побачив один стіл для теніса. Але він, звичайно, не міг задовольнити три сотні школярів.

Тут своє слово повинна була сказати Галина Василівна. Хто-хто, а вона, викладач факультету фізичного виховання Кіровоградського педінституту, добре знає, що таке ГПО і з чого треба починати справу, яка приведе нас до кінцевої мети...

Піонерське літо закінчується. Закінчується і табірна робота з дітьми. Надалі треба буде передбачити, щоб тут фізичне виховання дітей було поставлене на належному рівні. В першу чергу хай їх кличе до гурту ГПО.

Г. ТОЛОК,

наш громадський кореспондент.
м. Кіровоград.

В КОЛЕКТИВАХ ФІЗКУЛЬТУРИ

Закінчилася робоча зміна. Хлопці склали в ящики ключі, хутенько вмилися прохолодною водою, переодяглись і — на стадіон. Враз забулася втома, ніби то й не вони ще кілька хвилин тому у пропахлій машинним маслом майстерні відкручували неслухняні гайки, витирали спінніле чоло рукавами спідвинок. Поспішають юнаки на спортивний майданчик. Сьогодні тут — змагання з волейболу з командою сусіднього колгоспу.

...Комсомольця Петра Чижика в колгоспі «Прогрес» зустріли не дуже привітно. Мовляв, бачили ми таких — прийде, побачить і... втече. Та сумнівалися недовго. Новий інструктор по спорті не злякався труднощів. Відразу ж взявся за роботу. Зібрав активістів, розговорив з ними. І ось вже після робочого дня з лопатами, носил-

ками в руках вийшли на захаращений майданчик. Там, де стояли баскетбольні щитки, валилися купи сміття, все поле було пересоране вимитими донем рівнячками. Біля двох сучкуватих гілок акантії, що мали означати футбольні ворота, гналися вострів будинки. Про спор-

ДО МЕТИ — СПІЛЬНО

- ПІСЛЯ ЗМІНИ — НА БУДІВНИЦТВО СТАДІОНУ.
- ІНСТРУКТОР ПОЧИНАЄ РОЗГІН.
- НА ЧЕРЗІ — КОМСОМОЛЬСЬКИЙ ЗАГІН З ФІЗИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ.

тивні змагання тут і мови не могло бути. До пізнього вечора працювали хлопці. Розрівняли майданчик, вивезли сміття, скопили бур'яни, відремонтували щитки, поставили нові кілочки.

Другого ж дня Петро ходив у бригади, заглядав на ферми, в майстерню, в гараж, розпитував, хто хоче займатися у волейболу чи баскетболу команди. Бажаючих виявилось немало. Дехто з молодих механізаторів хотів займатися футболом, важкою атлетикою, дівчатка — тенісом, легкою атлетикою. Та поки що ані футбольного поля, ані хорошого місця, де можна поставити тенісний стіл, не було. Інструктор пояснював, що все це треба зробити спільними зусиллями, просити допомоги у правління колгоспу, профспілкової організації, що треба взятися за поліпшення спортивної роботи всіма силами, задіяти до спорту і тих, хто вечорами любив заглядати у... чарку.

Недовзі на майбутнє поле вийшли бульдозер. І злетіло до неба зликане птаство разом з кепками, які на радість кидали їм вслід хлопці.

Тим часом баскетболісти і волейболісти наполегливо готувалися до першої районної серед колективів футбольної і радгоспів, шкільних команд, яку проведи районний комітет по фізкультурі і спорту.

Тоді обидві команди дебютували в змаганнях такого масштабу. Дебют був неограним. Спортсмени колгоспу «Прогрес» вийшли в число краєвих.

Минуло всього вісім місяців відтоді, як Петро Чижик після закінчення служби в Радянській Армії почав працювати у господарстві інструктором по спорті. Та багато сталося змін у роботі комсомольської організації. Заняття в спортивних секціях стали для молоді набагато потрібною, важливою умовою організованого відпочинку. В колгоспі добре налагоджено роботу секції легкої атлетики, теніса, проводиться змагання з шахів, шашок, футболу, волейболу, баскетболу команди часто беруть участь у товариських зустрічах з командами Гурівської середньої школи, Кіровоградського педінституту, працівників піонерського табору імені Валі Котика та імені Сергія Тюленіна і майже завжди виходять переможцями. Понад тридцять спортсменів колгоспу виконали розрядні нормативи. Серед них — Микола Ситай, Віктор Марченко, Віктор Левченко, Олександр Бель, Григорій Воробйов, Михайло Ситай, Олександр Галік.

Діяльну роботу повів Петро Чижик по пропаганді норм і вимог нового комплексу ГПО. Хлопці і дівчатка вже демонстрували свої вміння на легкоатлетичних доріжках, на перекладинах. А незабаром вони складатимуть перші заліки з фізичної та військово-технічної підготовки за програмою комплексу.

С. МАТУСЯК,

наш позаштатний кореспондент.

Долішський район.

ПОГОДА

Вдень 17 серпня по території області і міста Кіровограда передбачається мінлива хмарність, в східних районах місцями короткотривалі дощі, гроза, по місту без опадів. Вітер північно-східний, помірний до сильного. Температура повітря по області 26—30, по місту 28—30 градусів.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ЧЕТВЕР, 17 СЕРПНЯ, ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (М.). 9.45 — Концерт музично-народних ансамблів. (М.). 10.35 — «П'ятирічка, рік другий». (Кубинцев). 10.50 — Телевізійний художній фільм «Остання справа ком'юнара Берлаха». II серія. (М.). 11.35 — Прем'єра телевізійного документального фільму «Співактори». (М.). 13.25 — Новини.

(М.). 16.15 — «Російська мова». (Д.). 17.00 — Для школярів. «Творчість юнака». Концерт. (М.). 17.30 — Таганрозька зустріч. Передача четверта. (М.). 18.00 — Новини. (М.). 18.10 — «Зерна досвіду». «Політичний гарт». (Кіровоград). 18.30 — Інформаційна програма «Вісті». (К.). 19.00 — О. Островський. «Світить та не гріє». Вистава Воронежського драматичного театру імені Кольцова. (Харків). 20.50 — «На добраніч, діти!». (К.). 21.00 — Програма «Час». (М.). 21.30 — Продовження вистави «Світить, та не гріє». (Харків). 22.10 — «Лістинки з Кіровограда». (К-д). 22.40 — Концерт хороших капелі Білоруської РСР. (К.). 23.25 — Вечірні новини. (К.). ДРУГА ПРО-

ГРАМА. 17.00 — «Партизанське життя». (Одеса). 17.30 — Мультифільм «Будинки у лісі». (К.). 18.00 — Реклама оголошення. (К.). 18.15 — «Батьківська рада». (К.). 18.30 — Концерт самодільних танцювальних колективів. (М.). 19.00 — «Світ соціалізму». (М.). 19.30 — Колоритне телебачення. А. Ніколаї. «Зерно рису». Телеспектакль. (М.). 21.00 — Програма «Час». (М.). 21.30 — «Про балет». Майстри радянського балету. (М.). 22.25 — Чемпіонат Європи з швидкісного видів підводного спорту. (М.). 22.45 — Новини. (М.).

П'ЯТНИЦЯ, 18 СЕРПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (М.). 9.45 — Колоритне телебачення. Для дітей. «Приходь казко!». (М.). 10.15 — Художній фільм «Стишок на світанку». (М.). 11.50 — «Сільські жінки». (М.). 12.00 — Колоритне телебачення. «Мелодія Дулаєвського». Концерт. (М.). 12.45 — Прем'єра телевізійного документального фільму «Сила дівчата». (М.). 13.15 — Новини. (М.). 17.30 — «Чарівний світ мистецтва». (Львів). 17.35 — «На головних

напрямах п'ятирічки». (К.). 17.55 — Програма передачі. (К-д). 18.00 — Сьогодні. «День Повітряного Флоту». (К.). 18.30 — «Хроніка тижня». (К-д). 18.40 — До Дня Повітряного Флоту СРСР. (К-д). 19.00 — Концерт, присвячений Дню Повітряного Флоту СРСР. (М.). 21.00 — Програма «Час». (М.). 21.30 — «Кінематограф Країни Рад». Художній фільм «Чкалове на світанку». (М.). 23.00 — Інтербачення. Колоритне телебачення. Вечірні мелодії. (М.). 23.40 — Новини. (М.). ДРУГА ПРОГРАМА. 17.30 — «Наука» — сільському господарству. (М.). 18.00 — Новини. (М.). 18.10 — Виступ начальника Головного управління пожежної охорони МВС СРСР Обухова. (М.). 18.30 — Колоритне телебачення. Для дітей. «Виставка Буратино». (М.). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К.). 19.25 — Кінофільм «Несподіване господарство». (К.). 20.50 — «На добраніч, діти!». (К.). 21.00 — Програма «Час». (М.). 21.30 — «Чиста кричання». (Харків). 22.45 — Вечірні новини. (К.).

Наша адреса і телефони

316050 ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-33; відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ, м. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.